

LBRIS | We know
OTTO ENGLISH books

*falși
eroi*

ZECE
FIGURI ISTORICE
CONTROVERSATE
și cum au modelat lumea

Traducere din limba engleză
ONDINE-CRISTINA DASCĂLIȚA

LITERA
București

<i>Introducere</i>	9
NAȘTEREA UNUI EROU * WESLEY AUTREY	
Capitolul 1	31
EROI AI RĂZBOIULUI * DOUGLAS BADER	
<i>Propaganda și eroul</i>	
Capitolul 2	72
EROI AI POLITICII * JOHN F. KENNEDY	
<i>Adevărul din spatele imaginii</i>	
Capitolul 3	124
EROI AI REVOLUȚIEI * CHE GUEVARA	
<i>Icoana de la capul patului tău</i>	
Capitolul 4	168
EROI AI RELIGIEI * MAICA TEREZA DIN CALCUTTA	
<i>De ce plăsmuim sfinți</i>	
Capitolul 5	215
EROI AI ARTEI * ANDY WARHOL	
<i>Importanța brandului</i>	
Capitolul 6	249
EROI AI AFACERILOR * COCO CHANEL	
<i>Când eroii sunt prea mari ca să cadă</i>	

Capitolul 7 288

EROI AI EXPLORĂRILOR • CĂPITANUL SCOTT

Sau cum să fii erou chiar în eșec

Capitolul 8 326

EROI REGALI • HENRIC AL V-LEA

Puterea statutului

Capitolul 9 365

EROI AI ȘTIINȚEI • THOMAS MIDGLEY

Când falșii eroiucid

Capitolul 10 403

EROI AI COPILĂRIEI • JOHN WAYNE

Atracția exercitată de eroii copilăriei

Mulțumiri 437

Bibliografie 439

Indice 443

NAȘTEREA UNUI EROU

WESLEY AUTREY

Începem cu un miracol – de sub străzile New Yorkului.

E înainte de ora unu la prânz, marți, 2 ianuarie 2007, iar Wesley Autrey, un bărbat de cincizeci de ani, tată a trei copii, îi duce pe cei doi mai mici înapoi la casa mamei lor înainte de a merge la șantierul unde lucrează.

Sunt în întârziere, iar Wesley le zorește pe cele două fetițe pe scări în jos spre stația de metrou de pe 137th Street; trec prin turnicheți și se îndreaptă spre peron, nimerind în plină dramă. În fața lor, pe peronul aproape gol, un student de douăzeci de ani de la cinematografie, Cameron Hollowpeter, face o criză violentă de epilepsie și, sub ochii călătorilor speriați, cade pe spate, izbindu-se cu capul de pavaj.

Cameron a avut însă noroc. Wesley, veteran al Marinei, a fost instruit să răspundă la urgențe, așa că sare imediat în ajutorul tânărului, îl trage de la marginea peronului și, folosindu-se de un pix, îi deschide gura cu forța ca să nu-și înghită limba. Apoi, ajutat de un alt călător, îl ține strâns pe băiat până când îi trece criza. După câteva minute, Cameron pare să-și fi revenit. Se ridică oarecum nesigur în picioare, le mulțumește lui Wesley și celuilalt călător, se depărtează poticnindu-se, se înclină într-o parte și cade direct pe șine.

Și exact în acel moment, liniștea din stație este întreruptă de vuietul unui tren care se apropie. În timp ce un călător strigă după ajutor și un altul se precipită spre un telefon pentru cazuri

de urgență, Wesley se uită în jos la Cameron care se zvârcolește între șinele de tren, iar o voce în capul său (după declarațiile lui de mai târziu) îi spune: „Frate, trebuie să cobori și să-l ajuți“.

Și așa se face că acest tată matur cu trei copii sare pe șine în calea trenului ce se apropie pentru a salva viața unui străin.

Jos pe șine, Wesley încearcă să-l ridice pe Cameron, dar acesta e ud leoarcă de la apa de drenaj și îi tot alunecă printre mâini. Metroul Unu intră acum în stație, luminând întunericul cu farurile sale și năpustindu-se asupra lor, iar în acel moment Wesley observă un jgheab de scurgere între șine – și calculează că ar avea loc acolo. Apucându-l strâns pe Cameron și rostogolindu-se peste el, reușesc să intre amândoi în acel gol, în timp ce locomotiva de 190 de tone trece peste ei și se oprește cu un scrâșnet deasupra capetelor lor.

Întreaga dramă de la căderea lui Cameron până la intrarea trenului în stație a durat mai puțin de un minut. Locomotiva a trecut peste ei la o distanță de 1,27 cm și a lăsat o dâră de grăsime pe căciula tricotată a lui Wesley.

„Am murit?“ întrebă Hollopeter.

„Nu, băiete, suntem sub un tren!“ îi răspunde Wesley, iar apoi, temându-se pentru siguranța fetelor lui, urlă: „Liniște, toată lumea! Sunt două fetețe acolo sus, eu sunt tatăl lor, spuneți-le că tata e bine!“

În timp ce vocea lui răzbate de jos în sus, pe peronul acum aglomerat se lasă un moment tăcerea, iar apoi explodează în urale.

S-a născut un erou.

* * *

Wesley i-a povestit mai târziu Clarei Buckley de la *The New York Times* că: „Nu consider că am făcut ceva spectaculos; am văzut doar pe cineva care avea nevoie de ajutor și am făcut ceea ce mi s-a părut că trebuia să fac“.

Dar explicația lui nu a fost suficientă pentru cei care voiau să înțeleagă de ce a dat dovadă de un curaj atât de ieșit din comun.

IBDIS | We know better

În anii care au urmat, povestea lui a fost reluată constant și reexaminată de oameni care încercau să înțeleagă natura eroismului său.

În 2008, povestea lui Wesley a fost subiectul unei conferințe din cadrul unui eveniment TED a renumitului psiholog Philip Zimbardo, care l-a prezentat pe Wesley drept un exemplu de erou altruist obișnuit, care există în noi toți. În 2012, matematicianul și biologul Martin Nowak de la Universitatea Harvard, autor al cărții intitulată *SuperCooperators*, a susținut că acțiunea lui Wesley își are rădăcinile în evoluție, sugerând:

„Ne-a arătat nouă tuturor că, în jocul vieții, supraviețuirea depinde la fel de mult de bunăvoința altora pe cât depinde de calități personale precum energie, excelență și așa mai departe. El a devenit imaginea vie a puterii colaborării.“

Alții, printre care jurnalistul american Joe Nocera, au susținut că acțiunea lui Wesley s-ar baza pe mai mulți factori sociali, putând fi pusă pe seama a ceea ce se numește *Bystander Effect* [Efectul de Spectator sau Apatia Spectatorului]. Acest fenomen, identificat prima oară de John Darley și Bibb Latané în 1968, ne arată că, în mod paradoxal, cu cât numărul oamenilor care asistă la o situație de urgență este mai mare, cu atât mai reduse sunt șansele să reacționeze cineva; și invers, cu cât numărul este mai mic, cu atât mai probabil va fi să acționeze rapid cineva.

Cu alte cuvinte, în mulțime se produce o difuzare a responsabilității personale, astfel că individul nu se mai simte obligat să facă un anume lucru.

Ar putea fi ceva adevărat în această teorie, fiindcă la cinci ani după ce Wesley i-a salvat viața lui Cameron, un alt bărbat, Ki-Suck Han, a căzut pe șinele metroului din stația aglomerată de pe 49th Street și a murit în timp ce toată lumea din jur șovăia. Cu acea ocazie nu a existat un Wesley Autrey, iar unii dintre cei prezenți au reușit chiar să immortalizeze cu telefonul mobil momentul accidentului lui Han, încercând apoi să vândă fotografiile unor tabloide. Trebuie spus că au existat câteva diferențe notabile între cele două evenimente, cum ar fi faptul că Han era

beat și agresiv înainte de a cădea pe șine, dar semnificativ este faptul că stația de pe 49th Street era în acea zi aglomerată, în vreme ce stația de pe 137th Street la ora prânzului din 2007 era aproape pustie.

Ceea ce Efectul de Spectator nu poate însă explica este motivul pentru care Autrey a sărit, ignorând orice instinct primar al omului. La urma urmei, avea toate motivele să nu o facă. Era împreună cu cele două fiice ale lui, iar în mod normal impulsul primar al unui părinte de a le proteja ar fi trebuit să fie mai puternic decât orice altceva. Era de asemenea patriarhul unei familii extinse, îngrijindu-se nu doar de mama lui în vârstă, ci și de nepoții de la fiul lui mai mare, precum și de copiii fraților și surorilor lui. Riscându-și viața, punea în pericol siguranța tuturor celor pe care îi iubea, iar ceea ce este chiar mai ieșit din comun este că a riscat totul pentru un necunoscut.

În general, indivizii sunt mult mai dispuși să-i ajute pe cei care le seamănă. În 2006, cu un an înainte ca Wesley să-l salveze pe Cameron, o cercetare a lui Stefan Stürmer de la Universitatea din Kiel ajunsese la concluzia că:

„Chiar dacă toți... oamenii [care au participat la studiu] au manifestat empatie față de o persoană aflată în dificultate, ei nu au fost înclinați să ajute decât dacă persoana în cauză era percepută ca aparținând «propriului grup».”

Wesley era un bărbat de culoare, de vârstă mijlocie, aparținând clasei muncitoare; Cameron era un tânăr student, alb, din Massachusetts. Nu avea absolut nimic în comun și probabil că nu se văzuseră niciodată. Wesley nu avea nimic de câștigat acționând. A comis, așadar, un act de eroism, pur și altruist, ridicând sus ștacheta după care toți ceilalți pot fi măsurati. Îi vom spune „Factorul Wesley”, iar acestea fiind zise, să ne întoarcem la New York în acea după-amiază de ianuarie a anului 2007. La două ore după ce a fost scos de sub tren și i s-a dat drumul de la spitalul St. Luke’s–Roosevelt, Wesley a fost așteptat afară de un jurnalist și de un fotograf de la tabloidul *New York Post*, care au

LIBRIS | We know

incercat să-l convingă să-și pună pe el un costum de Superman și să pozeze pentru ei. „Am întârziat la serviciu!“, le-a spus el și și-a văzut de drum.

Dar în acea seară, chipul lui era pe toate posturile de știri din Statele Unite. Pentru unii era „Eroul de la metrou“, pentru alții „Eroul din Harlem“, și în funcție de preferințe puteai să alegi între „Superman de la metrou“ ori „Spiderman de la metrou“. A doua zi era cel mai faimos muncitor din construcții din toată America, iar când a plecat de acasă, a fost întâmpinat de camere de televiziune și practic asaltat din toate părțile.

Oameni necunoscuți încercau să-i îndese bani în mână, iar o femeie i-a spus chiar că se hotărâse să renunțe la un avort fiindcă realizase că mai există „ceva bun pe lumea asta“.

Peste alte două zile, Wesley l-a vizitat pe Cameron la spital și s-a întâlnit cu tatăl acestuia, Larry Hollopeter, care i-a mulțumit pentru „actul său altruist“. Larry a fost atât de copleșit, că a izbucnit în plâns, iar Wesley l-a luat pe după umeri, spunând:

„Există oare un mod mai bun de-a începe Anul Nou decât salvând viața cuiva?“

În acea după-amiază, primarul New Yorkului, Michael Bloomberg, i-a oferit lui Wesley Medalia de Bronz, cea mai înaltă decorație civică a orașului, și o excursie la Disneyworld cu toate serviciile plătite pentru el și cele două fiice, Shuqui, de șase ani, și Syshe, de patru ani. În aceeași seară, Autrey a apărut în emisiunea lui David Letterman, demonstrând că, pe lângă faptul că era de acum o personalitate națională, era un tip cât se poate de normal și de cumsecade.

În ianuarie 2007, America nu era tocmai locul cel mai fericit. Economia era în recesiune, șomajul creștea, bula imobiliară se spărșese, iar națiunea era prinsă într-un război urât în Orientul Apropiat. Un sondaj YouGov din acel an a arătat că numărul cetățenilor dispuși să se considere „foarte mândri“ de a fi americani scăzuse sub un prag record. În cuvintele lui Bonnie Tyler, America avea nevoie de un erou, „Holding Out for a Hero“,

cum spune cântecul ei, iar Wesley era acel Hercule al străzii capabil să izbândească împotriva sorților. Pentru o națiune care simțea că își pierduse drumul, curajul lui vorbea despre un alt veac, chiar dacă imaginat, și despre o altă țară, chiar dacă imaginată. În plus, el întruchipa acea atotputernică poveste hollywoodiană: omul obișnuit care vine de nicăieri pentru a salva situația.

A existat însă și o problemă. Autrey nu plănuise să fie un erou și nu a căutat o răsplată pentru curajul său. Acționase pur și simplu din instinct și cu bune intenții, iar aceasta a însemnat că nici el și nici America nu au știut ce să facă mai departe. Așa că, în lipsa unor idei mai bune, Statele Unite au făcut ceea ce fac de obicei, recurgând la setări din fabrică – au încercat să-l transforme într-o celebritate.

Cum era cât se poate de previzibil, a fost invitat la toate talk-show-urile din SUA găzduite de nume precum Montel, Oprah sau Ellen, unde a fost copleșit cu daruri. Ellen i-a dat un card cadou de la Gap de 5 000 de dolari și i-a promis un Jeep. Hugh Hefner l-a cadorisit cu o căciuliță Playboy (care să o înlocuiască pe cea murdărită de locomotivă) și cu un abonament pe viață la revista lui deochetă. Academia de Film de la New York a venit cu un cec în valoare de 5 000 de dolari, iar regele imobiliarelor Donald Trump cu unul de 10 000 de dolari. Veți fi șocați să aflați că viitorul al 45-lea președinte al SUA nu va fi fost cu totul motivat de generozitate. Cele șase luni anterioare fuseseră într-adevăr foarte rele pentru el; audiența reality-show-ului său *Ucenicul* scăzuse dramatic, iar în vreme ce soția lui Melania se ocupa de nou-născutul Barron, Trump a reușit să se facă de râs declarând pentru *The View* că: „Dacă Ivanka nu ar fi fiica mea, probabil că i-aș face curte“. În același an, chiar în ajunul crizei creditelor ipotecare care avea să pună umărul la distrugerea economiei Statelor Unite, autoproclamatul geniu al afacerilor lansase „Ipotecile Trump“, declarând pentru CNBC: „Consider că este un moment propice pentru a lansa o companie de credit ipotecar; piața imobiliară va continua să fie puternică mult timp de acum înainte“.

LIBRIS | We know

În ianuarie 2007, piața începuse să se prăbușească, iar acțiunile lui Trump odată cu ea. Împrietenindu-se cu Supermanul de la metrou, viitorul președinte se agăța de eroul momentului în speranța că ceva din strălucirea acestuia se va reflecta asupra lui.

Iar Trump nu a fost nici pe departe singurul care a făcut asta. Toată lumea a vrut o bucată din Wesley. Marile firme s-au aliniat să-i ofere haine de blană, treninguri și ape de colonie. Beyoncé l-a invitat la unul dintre concertele ei și i-a dat permis de acces în culise, în vreme ce legenda bluesului B.B. King s-a așezat în genunchi în fața lui și i-a spus: „Nici nu știi ce și cât de mult ai făcut pentru America“. A fost chiar invitat să deschidă NYSE, bursa de la New York¹, iar următorul lucru de care a avut parte a fost un apel telefonic de la președintele George W. Bush care l-a invitat la Casa Albă, să se cunoască într-un cadru informal. Și Bush – la fel ca Trump – avea nevoie de un impuls în sondaje. În ianuarie 2007 era președintele cu cel mai scăzut grad de popularitate de la Nixon încoace, înregistrând modesta cotă de 28%. Existau puncte procentuale de câștigat de pe urma eroismului lui Wesley Autrey și, după întâlnirea de la Casa Albă, Bush l-a avut pe același Wesley ca musafir de onoare cu ocazia discursului anual cu privire la starea națiunii din 23 ianuarie. Spre finalul discursului, președintele i-a adus un omagiu noului său prieten:

„Insistă că nu ar fi un erou. Spune: «Avem femei și bărbați în străinătate care mor pentru noi și pentru libertatea noastră. Trebuie să ne arătăm unii altora mai multă iubire». E un lucru minunat când o țară produce un om curajos și modest precum Wesley Autrey.“

Dar încă de atunci, miracolul de pe 137th Street începea să se transforme într-un soi de blestem fiindcă, odată cu celebritatea,

¹ Potrivit unei vechi tradiții, NYSE se deschide și se închide zilnic cu un semnal sonor. Din 1995 încoace sunt invitați să dea acest semnal (*ring the bell*) șefii unor companii listate (în general cu ocazia unor evenimente speciale), dar și personaje publice precum atleti, artiști și personalități ca secretarul general al ONU. (n. tr.)

LIBRIS

s-a ivit și un alt fel de atenție. Dacă la început oamenii veneau la el să-i dea bani, acum au început să-i ceară, presupunând că se îmbogățise. Tatăl său, care treizeci de ani nu luase legătura cu el, l-a sunat tam-nesam și, după cum avea să-i relateze Wesley mai târziu lui Robert Kolker de la *The New Yorker*:

„La fel ca toți ceilalți, a început prin a-mi spune «am nevoie», «vreau», «dă-mi». Nici o clipă nu m-a întrebat: «Ești bine? Fetițele sunt bine?» A zis doar «avem o sărbătoare în familie, iar dacă vii, adu-mi și mie niște bani din cei mulți pe care îi ai.»

De Ziua Îndrăgostiților, o femeie care îl părăsise cu cincisprezece ani în urmă i-a telefonat, iar când Wesley a întrebat-o de ce îl căuta acum, s-a arătat extrem de ofensată și i-a trântit telefonul. Wesley a început să devină paranoic în privința siguranței fetițelor lui, temându-se că ar putea fi răpite – așa că, inevitabil, toată această adulație i s-a urcat la cap.

Când Oprah l-a programat la studioul ei din Chicago în aceeași zi în care producătorii concursului televizat *Deal or No Deal* (*Batem palma*) îl așteptau la Los Angeles, Wesley l-a sunat pe noul său bun prieten, președintele american, cu rugămintea să-i împrumute un avion. Cândva, pe parcurs, se alesese cu „parteneri de afaceri“ cu idei grandioase. S-a discutat despre un film și despre un scenariu în care Wesley, jucat de Eddie Murphy sau, poate, de Brad Pitt, avea să zădărnicească un atac terorist de la metrou, și au existat planuri de a-l transforma într-un brand. Când Wesley și-a dat seama că înțelegerea îi dădea dreptul la doar 50% din orice câștiguri și că „partenerii săi de afaceri“ cereau jurnaliștilor sume exorbitante pentru acces, i-a dat în judecată.

În secolul al IV-lea î.e.n., polimatul Aristotel a sugerat că soarta eroului tragic este întotdeauna să cadă, fiindcă numai în acest fel eroii pot să reprezinte frica și tragedia muritorilor, acesta fiind, de fapt, scopul lor.

Zeităților Greciei nu le-au fost nicicând pe plac lăudăroșii, iar eroii care se considerau mai presus de ceea ce erau sfârșeau mereu prin a fi doborâți. Când eroul Ulise pornește înapoi spre

LIBRIS | We know books

casă după războiul din Troia, mândria lui i-a adus căderea – iar o călătorie care ar fi trebuit să dureze cam o săptămână s-a întins pe zece ani, echipajele celor douăsprezece corăbii ale sale sfârșind înecate, ucise ori... mâncate.

În odiseea lui Wesley, soarta sa de secol XXI avea să fie petcutluită de cântecul de sirenă al televiziunii și de ciclopul celebrității goale.

Momentul prăbușirii sale a fost ziua de 21 mai 2007 și apariția sa la emisiunea *Deal or No Deal*¹, găzduită de Howie Mandel. Emisiunea este un format clasic pe principiul „riscă tot pentru premiul cel mare”, iar Wesley asta a și făcut, din păcate. Refuzând o ofertă de 305 000 de dolari a „bancherului”, în final a câștigat 25 de dolari. Publicul aștepta un final optimist spielbergian, cu Wesley plecând bogat și fericit, pierzându-se într-un apus de soare glorios – în schimb a avut parte de un sfârșit supermohorât la Lars von Trier. Drept premiu de consolare, Mandel i-a dat lui Autrey un Chrysler Jeep Patriot, al doilea Chrysler Jeep Patriot pe care îl primea. Iar expresia de pe chipul tuturor spunea tot – cele cincisprezece minute de celebritate ale lui Wesley trecuseră.

Ceea ce nimeni nu pune la îndoială este că Autrey făcuse un lucru extraordinar în acea dimineață de 7 ianuarie 2007. Salvase viața unui alt om fără să se gândească la propria siguranță și fără să aștepte o răsplată. A fost și rămâne un erou de înaltă clasă. Dar momentul a fost viciat. Cei puternici l-au folosit, mass-media americană l-a absorbit și apoi l-a scuipat afară, caravana știrilor s-a plictisit pur și simplu de el și a plecat mai departe.

* * *

În noiembrie 1872, un asirolog autodidact de treizeci și doi de ani pe nume George Smith, care lucra în biblioteca de la British Museum din Bloomsbury, a făcut o descoperire uluitoare.

¹ Servieta 24 a fost ținută de o anume Meghan Markle timp de mai multe episoade în timpul sezonului 2 al emisiunii, dar aceasta a plecat după episodul 34. Autrey a apărut în episodul 67 al aceluiași sezon. (n. a.)

Smith era cu totul diferit de orice asirolog al vremii sale.

Născut într-o mahala din Chelsea într-o familie de muncitori, devenise la paisprezece ani ucenicul unui tipograf și gravor de bancnote din apropiatul cartier Clerkenwell, dar vizitele din timpul pauzei de prânz la British Museum îi treziseră admirația pentru lumea antică. Pasiunea lui George pentru acest subiect și expertiza de autodidact erau atât de mari, încât Departamentul pentru Antichități Orientale i-a oferit, în cele din urmă, un post de „reparator“, care constă în a potrivi fragmente de tăblițe asiriene. George a demonstrat rapid că talentul său depășea cu mult reconstituirea unui puzzle oricât de elaborat, devenind indispensabil muzeului și lui sir Henry Creswicke Rawlinson, unul dintre șefii săi specialiști în descifrare.

Majoritatea tăblițelor proveneau din descoperiri de la Ninive și de la Nimrud făcute între 1849 și 1854 de asirologul sir Austen Layard și, mai târziu, de asistentul acestuia Hormuzd Rassam, un contabil născut la Mosul devenit arheolog. Descoperirile făcuseră parte din Biblioteca Regală a lui Assurbanipal, o colecție de vreo 30 000 de tăblițe concepute pentru regele Assurbanipal însuși, ultimul mare conducător al asirienilor. În 612 î.e.n., capitala asiriană, Ninive, a fost invadată și prădată, iar biblioteca lui Assurbanipal a ars până la temelii; supraviețuind însă focului, tăblițele de argilă s-au păstrat pentru posteritate sub ruinele orașului.

Erau scrise în akkadiană, o limbă vorbită aproximativ între 2600 î.e.n. până în secolul I e.n., cu litere cuneiforme, una dintre cele mai timpurii forme de scriere cunoscute. Folosită de la 3500 î.e.n., de la începutul Epocii Bronzului, a fost adoptată în timp de o serie de limbi, printre care sumeriana și akkadiana, înainte de a cădea în uitare în secolul al II-lea î.e.n.

Textul tăblițelor fusese descifrat relativ recent, în 1857, iar Smith a fost unul dintre primii oameni care le-au citit conținutul. Cea mai mare parte era de natură legală, diplomatică sau financiară, dar Smith făcuse câteva transcrieri uluitoare, inclusiv a unor relatări despre o eclipsă solară din 736 î.e.n. și despre o invazie

LIBRIS | We know
 a Babilonului în 2280 î.e.n. Însă cea mai mare și cea mai faimoasă
 transcriere a sa avea să fie realizată în 1872.

Tăblița povestea despre „un mare potop“ și un zeu răzbună-
 tor, Enlil, care s-a hotărât să dea alt-ctrl-delete Facerii. Dar îna-
 inte de a da drumul stihilor, îi spune unui bărbat, Utanapiștim,
 de planul său, îndemnându-l:

„Dărămă-ți casa, construiește o corabie!“

Iar apoi:

„Renunță la bogății și caută salvarea! Disprețuiește proprie-
 tatea și salvează viața! Urcă la bordul corabiei sămânța tuturor
 viețuitoarelor!“

Așa că el și doamna Utanapiștim construiesc o corabie și o
 îndeasă cu mâncare, semințe și pui de animale pentru a porni
 pe mare.

„Uitându-mă la coloana a treia, a scris Smith mai târziu, ochii
 mi-au căzut pe enunțul că acea corabie se afla în munții Nizir,
 după care venea povestea despre trimiterea unui porumbel, și
 cum acesta, negăsind un loc unde să se așeze, s-a întors la co-
 rabie. Am înțeles de îndată că descoperisem aici... o relatare
 despre Potop.“

Interesul lui Smith pentru scrierea cuneiformă s-a extins din-
 colo de valoarea arheologică a tăblițelor. Asemenea multor eru-
 diți victorieneni, era incredințat că descoperirile erau cheia pentru
 a demonstra caracterul istoric al Bibliei, iar aici găsisese o relatare
 a evenimentelor precum cele despre Arca lui Noe din Facerea
 (capitolele 6–9), doar că era cu o mie de ani mai veche. Smith a
 fost într-atât de entuziasmat de ceea ce transcrisese încât a să-
 rit de pe scaun strigând: „Sunt primul om care citește asta după
 două mii de ani de uitare!“, după care s-a dezbrăcat și a alergat
 în pielea goală în jurul bibliotecii, spre neplăcerea colegilor săi
 mai cerebrali. Peste o lună și de acum (slavă Domnului) rein-
 trat în pantaloni și în haine, și-a prezentat descoperirea Societății
 de Arheologie Biblică și unui public din care făceau parte ar-
 hiepiscopul de Canterbury, Campbell Tait, și prim-ministrul